

havn, skal benyttes til at vække Uro om Forholdene i Storkøbenhavn, det forstaar jeg ikke; og jeg kan paa mit Partis Vegne sige, at vi under ingen Omstændigheder kan gaa med til § 1.

Hvad § 2 angaar, der jo gaar ud paa at forlænge Tilflytningsbestemmelserne, kan vi principielt erklære os enige deri. Det er ikke, fordi vi føler nogen Glæde ved Opretholdelsen af det, man med et betegnende Ord har kaldt Stavnsbaand. Jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem Hr. Simonsen i, at der sikkert ikke fra nogen Kommune i Landet vil være Ønske om at opretholde disse Bestemmelser længere, end Nødvendigheden byder. Jeg gaar ogsaa ud fra, at disse Bestemmelser vil blive administreret paa den lempeligste Maade, at man vil tage alle de Hensyn, som der er Anledning til. Jeg vil specielt sige, at medens det jo nu betragtes som en given Sag, at Tjenestemænd kan flytte ind i Storkøbenhavn, gaar jeg ud fra, at man vil optræde paa lignende Maade, naar det gælder Folk i private Virksomheder. Jeg gaar, som sagt, ud fra, at disse Tilflytningsbestemmelser vil blive praktiseret i den Aand rundt omkring i Kommunerne, hvor de er gældende eller bliver gældende i den kommende Tid.

Naar jeg siger, at vi principielt kan være enige i § 2, saaledes som den er affattet, gør jeg det med et Forbehold, idet Spørgsmaalet er, hvorvidt Forlængelsen kan anses for tilstrækkelig; som fremhævet af det ærede Medlem Hr. Simonsen fyldestgør Lovforslaget langt fra de Ønsker, som er blevet fremsat af Den danske Købstadsforening og Aarhus Kommune samt en Række andre Kommuner. Jeg forstaar ikke, hvorfor man vilkaarligt griber det Tidspunkt og siger, det skal være den 1. December; Købstadsforeningen siger den 1. Maj 1929, og Aarhus Kommune ønsker i hvert Fald Bestemmelserne forlænget til 1. Maj 1928, men den højtærede Minister holder paa, at den 1. December 1927 er det rette Tidspunkt.

Saa er der et Punkt, der forekommer mig i høj Grad besynderligt, det er, at den højtærede Minister siger, at Bestemmelserne kun skal gælde for Kommuner, hvis Indbyggerantal overstiger 15 000. Hvorfor skal just 15 000 Indbyggere være det rigtige Kriterium for, om der er Grund til at opretholde Bestemmelserne eller ikke? Hverken i Bemærkningerne til Lovforslaget eller i den højtærede Ministers Fremsettelsestale findes den fjerneste Antydning af, hvorfor 15 000 netop er det rigtige Tal. Jeg nærer ingen Tvivl om, at en Række større Byer

under 15 000 Indbyggere og sikkert ogsaa Smaabyer lider haardt under den nuværende Situation, og Bolignøden skærpes i høj Grad ved Faren for, at der skal komme mange Tilflyttere. Hvorfor man saa opstiller denne Grænse, er mig ubegribeligt, og jeg venter paa nærmere Oplysning af den højtærede Minister om hans Motiver til at vælge netop dette Tal eller til overhovedet at sætte et bestemt Tal.

Endvidere synes det naturlige at være at overlade Afgørelsen til Kommunerne selv, naar man — og det er jo Tilfældet ikke mindst fra den højtærede Ministers og fra Partiet Venstres Side — fremhæver, at det kommunale Selvstyre skal respekteres, hvorfor vil man saa ikke give Kommunerne Adgang til selv at træffe Afgørelsen i dette Spørgsmaal? Det er dog Kommunerne, der har Skoen paa og kommer til at føle, hvor den trykker. Hvorfor skal Bestemmelsen om, at Tilflyttebestemmelserne skal opretholdes, være afhængig af Indenrigsministerens Samtykke? Jeg begriber ikke, hvorfor dette Formynderskab fra Ministerens Side skal opstilles, hvorfor man ikke vil tillade Kommunerne selv at træffe Afgørelse.

Jeg skal gentage, at § 1 kan vi under ingen Omstændigheder være med til, § 2 kan vi i Princippet tiltræde, idet vi dog ikke kan være med til den vilkaarlige Begrænsning med 15 000 Indbyggere og Formynderskabet fra Ministerens Side overfor Kommunerne, hvorved man i saa følelig Grad griber ind i det kommunale Selvstyre.

Indenrigsministeren (Kragh): Det er naturligt for mig at begynde med at takke for, at det i Dag er Arbejdsdag og ikke Demonstrationsdag, det kan ogsaa være, at det at demonstrere flere Dage i Rad vilde blive for festligt.

Dernæst maa jeg udtale min store Forbavselse over den Debat, der nu synes at blusse op, og det overordentlig dybe Indblik, som man søger at fremskaffe i de forfærdelige Følger, som et Arbejde med Boliglovgivningen med det Formaal at faa den grundigt ændret og hurtigt bragt til Ophør vil foranledige. Jeg maa udtale min store Forbavselse derover, thi ærede Medlemmer vil jo vide, at den gældende Boliglovgivning bestaar, medens dette Arbejde udføres, og kan der ikke til sin Tid skaffes Flertal i den høje Rigsdag for en Ændring af disse Forhold, bliver vi indtil 1931 under den Lovgivning, vi har; den Sag forekommer mig at være ganske simpel. Som Forklaring paa Kravet om, at